

De onmisbaarheid van het bloed van het Lam

Ds. J. IJsselstein – Exodus 12:13m

Liturgie:

Psalm 27:5

Lezen Exodus 12: 1- 20

Psalm 119:70

Psalm 51:4 en 5

Psalm 95:4

Gemeente, op deze lijdenszondag wil ik uw aandacht vragen voor het teksthoofdstuk dat u gedeeltelijk voorgelezen is, Exodus 12, en daarvan in het bijzonder het middelste gedeelte van het dertiende vers. Exodus 12, het middelste gedeelte van vers 13. Alleen deze woorden:

Wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan.

We schrijven als thema boven de preek:

De onmisbaarheid van het bloed van het Lam.

En er zijn twee aandachtspunten:

1. Zonder het bloed

2. Onder het bloed

Dus de onmisbaarheid van het bloed van het Lam.

We overdenken eerst in het kort: *Zonder het bloed.*

En daarna in de tweede plaats, uitgebreider: *Onder het bloed.*

Als eerste dus:

1. Zonder het bloed

Gemeente, het Bijbelgedeelte dat u voorgelezen is, bevat een uiterste tegenstelling. Het is ten diepste de grootste tegenstelling die denkbaar is. Het gaat in Exodus 12 over twee dingen: over het leven en over de dood. Het gaat over de instelling van het Pascha, over het leven door het bloed. En het gaat over de laatste plaag in Egypte: over de dood, over de dood van alle eerstgeborenen.

In het land Gosen, waar de Israëlieten wonen, is het de nacht van de onvergetelijke uittocht. In Egypte heerst de stilte van de dood. De maat is vol! Bij alle eerdere plagen was er nog de oproep tot bekering, maar nu niet meer.

Toen de negende plaag werd aangekondigd – drie dagen dikke duisternis – had er een heftig gesprek plaatsgevonden tussen Mozes en Farao, een gesprek vol van boosheid en twist. U kunt dit teruglezen in hoofdstuk 11. Daar zegt Mozes in vers 4 tegen Farao: *Zo heeft de HEERE gezegd: Omtrent middernacht zal Ik uitgaan door het midden van Egypte; en alle eerstgeborenen in Egypteland zullen sterven, van Farao's eerstgeborene af, die op zijn troon zitten zou – de kroonprins – tot den eerstgeborene van de*

dienstmaagd die achter den molen is, en alle eerstgeborene van het vee.

Alle eerstgeborenen, geen enkel onderscheid in rang, in stand, in rijkdom of armoede. *En er zal – zegt Mozes – een groot geschrei zijn – een gehuil – in het ganse Egypteland, desgelijks nooit geweest is en desgelijks niet meer wezen zal. Maar – en dan voelt u de tegenstelling – maar bij alle kinderen Israëls zal niet een hond zijn tong verroeren, van de mensen af tot de beesten toe; opdat gijlieden weet dat de HEERE tussen de Egyptenaren en tussen de Israëlieten een afzondering maakt.*

In Egypte is gehuil, gegil, gekrijs. In elk huis is er rouw. Maar bij de Israëlieten zal geen hond zijn tong verroeren; er zal in die donkere nacht niet één hond blaffen.

Dan zegt Mozes: *Dan zullen al deze knechten van u, Farao, tot mij afkomen en zich voor mij neigen – buigen – zeggende: Trek uit, gij, en al het volk dat uw voetstappen volgt. En daarna – zegt Mozes – zal ik uitgaan. En, staat er: hij ging uit van Farao in de hitte van zijn toorn.*

Voelt u, de rollen zijn omgekeerd. Vroeger was het Farao die in de hitte van zijn toorn, die in woede, Mozes wegstuurde. Maar nu gaat Mozes weg in de hitte van zijn toorn. Hij is woedend. Het oordeel is heel dichtbij. De maat is vol. Hoe vaak heeft Farao niet willens en wetens, ondanks al die waarschuwingen, zijn hart verhard? En nu staat er: *De HEERE verstokte zijn hart.*

Farao ging door en door. En nu gaat de Heere door met Zijn oordelen.

Gemeente, leg ondertussen uw hart daar eens naast. Hoe vaak bent u, heel persoonlijk, net als deze Farao gewaarschuwd? Hoe vaak bent u gesmeekt om de weg van de zonde te verlaten? Hoe vaak bent u genodigd: Kom? Er stond een Godgezant in uw midden, die u dwong om in te gaan, maar u wilde niet. U verhardde uw hart. Hij heeft voor u op de fluit gespeeld en bij de harp gezongen, maar u hebt niet gedanst. Hij heeft in uw midden klaagliederen gezongen, maar u hebt niet geweend. O, weet toch, er komt een dag dat de maat vol is. Dan komt de laatste plaag: de dood.

De dood is het loon op de zonde, dat doet ons terugdenken aan het vonnis dat uitgesproken werd in het paradijs: *Ten dage als u daarvan eet, zult u de dood sterven* (Gen.2:17). Eva en Adam aten. En wij zijn met hen gevallen in de dood.

De *geestelijke* dood is direct ingetreden. Wij zijn allemaal, zoals we hier staan en zitten, onbekwaam tot enig geestelijk goed en geneigd tot alle kwaad. Dood door onze misdaden en de zonden (we lezen het in Efeze 2 vers 1).

Maar er komt ook een dag, dat het aanvankelijke vonnis uit het paradijs definitief en volledig voltrokken zal worden. In onze *tijdelijke* dood, als we sterven, als ziel en lichaam gescheiden worden, en ook – God moge dat genadig verhoeden – in de *eeuwige* dood.

Als u nu terugdenkt, hoe vaak bent u dan al gewaarschuwd, net als deze Farao? En u bent toch doorgedaan?

Vroeger hebt u misschien wel onrustig in de kerk gezeten. U voelde het, het Woord raakte uw hart. Tranen brandden in uw ogen en thuis lag u onrustig in uw bed te woelen

omdat u de slaap niet kon vatten, vanwege de komende eeuwigheid. Maar het lijkt erop dat u er ondertussen een beetje aan gewend geraakt bent, net als deze Farao...

Er zijn al negen plagen gepasseerd. Dan zal het de tiende keer uiteindelijk ook wel meevallen.

Ja, denkt u dat?

Ik heb nog genoeg tijd.

Ja, weet u dat wel zeker?

De hel, het oordeel, bestaat dat eigenlijk wel?

Nee, u zegt dat niet hardop, maar de rust waarmee u hier zit is het stelligste bewijs van het feit dat u er niets van gelooft.

Gemeente, ik wil deze vraag aan uw hart leggen: Hoe zal het *u* vergaan als God komt met Zijn recht? Kunt u voor God verschijnen? Want er komt een dag, wie weet hoe spoedig, dat u en ik zullen staan voor de Rechter van hemel en aarde, voor de grote witte troon van de almachtige, heilige en rechtvaardige God.

Kunt u dan staande blijven in dat gericht zonder deel te hebben aan het bloed van Christus? Jongeren in de kerk, kun je voor God verschijnen zoals je nu leeft, als je vandaag nog wordt opgeroepen om te verschijnen voor de almachtige God?

God zegt: *Wanneer Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan.* Maar als Ik dat bloed niet zie, zal Ik uw huis binnengaan, dan zal Ik uw leven binnenkomen en uw bloed van u nemen. In Egypte is de maat vol. Daar klinkt geen enkele nodiging meer. De vaten des toorns, zoals Paulus ze later noemt, zijn tot aan de rand toe gevuld met toorn. Iedere waarschuwing, iedere nodiging was weer een druppel.

Maar hier, op deze dag, klinkt nog steeds de nodiging van het Evangelie tot harde, verstokte, dode zondaren. Dit is de nodiging van het Evangelie: *Gij slechten, hoelang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren? Keert u tot Mijn bestraffing (Spr.1:22,23). Neigt uw oor en komt tot Mij, hoort, en uw ziel zal leven (Jes.55:3). Verlaat de slechtheden (Spr.9:6) – het pad van de zonden en het pad van de eigengerechtigheid, verlaat het - en keert u toch tot Mij.*

Nee, dan gaat het niet om de slechte mensen buiten de kerk, maar de slechten binnen de kerk. Laat u, gemeente, met God verzoenen, voordat het net als in het leven van deze Farao ook voor u voor eeuwig te laat is.

Wees niet ontmoedigd en wanhoop niet bij de gedachte dat God het goede, het betere, het beste zou zoeken. Hij zoekt het verlorene en wacht om Adamskinderen, opstandelingen en misdadigers genadig te zijn.

Let er ondertussen op dat diezelfde engel des doods die door Egypte ging, ook door het land Gosen ging. Hij ging ook langs de huizen van de Israëlieten. Wat was nu eigenlijk het verschil tussen de Egyptenaren en de Israëlieten? Want ook de Israëlieten hadden de dood verdiend.

Als God met Zijn recht komt heeft Israël evenveel recht op de dood. Want beiden, Israël en Egypte, staan schuldig voor Gods recht. Wie van ons zal niet omkomen als God gericht gaat oefenen en recht gaat spreken over ons leven?

De Israëlieten zijn niet beter, ze zijn even schuldig, ze zijn veel schuldiger dan de Egyptenaren. Want ondanks de bijzondere zorg en de bemoeienis van de Heere hebben ook zij, zélf s zij, de afgoden van Egypte gediend.

Is dat recht van God in uw leven weleens gaan spreken, u die onder het Woord leeft? Moest u toen ook gaan zeggen vanuit het diepst van uw hart, in het verborgen voor God: ‘Ja, het is waar, Heere, ik heb de dood verdiend. Ik heb gezondigd. Ik heb gedaan wat kwaad is in Uw oog. Ik ben Uw gramschap dubbel waardig. Ik wil buigen onder het oordeel van U, want U bent rechtvaardig. Als U nooit meer naar mij omziet, zal ik U geen onrecht toeschrijven.’

Hebt u uw eigen handtekening weleens gezet onder wat Paulus in Romeinen 3 vers 23 zegt: ‘Want wij allen missen de heerlijkheid Gods? *Wij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods.*’

Er is dus geen enkel verschil tussen Egypte en Israël. En toch, wat schittert hier nu ten diepste vanuit deze geschiedenis? Er is geen verschil, en er is toch verschil. Want dáár is de dood, en h íer is het leven.

God maakt verschil, waar geen onderscheid, waar geen verschil is. Hier schittert ten diepste het verkiezende welbehagen van God, zoals het zo indringend wordt omschreven in onze Dordtse Leerregels, hoofdstuk 1, artikel 7. Daar staat: ‘God heeft in Zijn onveranderlijke voornemen vóór de grondlegging der wereld, in de eeuwigheid, een zekere menigte van mensen, heel persoonlijk – en dan komt het: geen verschil – niet beter noch waardiger dan anderen, liggend in dezelfde ellende, en vervallen in zonde en verderf. En dan komt de schittering: naar het vrije welbehagen van Zijn wil in Christus tot de zaligheid verkoren.’ En, zegt artikel 15, anderen niet verkoren, maar voorbijgegaan, gelaten in de ellende, waar ze zich door eigen schuld in hadden gestort. Dat maakt – voegen de opstellers van dit artikel direct daaraan toe – dat maakt God *niet* tot de oorzaak, tot de Auteur, van de zonde.

We hebben allen gezondigd, het is onze eigen schuld en we hebben allen, zonder enig onderscheid, de dood verdiend. U en ik, wij allemaal. Maar God maakt, naar Zijn vrije en verkiezende welbehagen, onderscheid waar geen onderscheid is.

En Hij doet dat, en dat is onze tweede gedachte, in de weg van het bloed. Onze eerste gedachte was: *Zonder het bloed*. Zó was het in Egypte. Nu in de tweede plaats:

2. Onder het bloed

Mozes is weggegaan van Faraó. Hij is woedend naar huis gegaan, naar het land Gosen. En nu gaat de Heere in dat land Gosen dat verachte slavenvolk van Israël bekend maken wat de mensen in Egypte niet weten en wat ze nog nooit geweten hebben, namelijk de weg tot het behoud door het bloed van het lam.

Gemeente, besef ondertussen uw grote voorrecht. Er zijn miljoenen, honderden miljoenen mensen in deze wereld die nog nooit gehoord hebben van de weg tot behoud, van het bloed van het Lam. En u hoort het iedere zondag. Iedere dag hoort u dat er behoud is, dat er redding is, dat er verlossing is en zaligheid in de weg van het bloed.

De Heere zegt tegen Mozes, als Hij die weg openbaart, in vers 3 van hoofdstuk 12: *Spreekt tot de ganse vergadering – de gemeente – van Israël, zeggende: Aan de tiende van deze maand neme een iegelijk een lam, naar de huizen de vaders, een lam voor een huis.*

Dan volgen in de verzen die u voorgelezen zijn de bijzonderheden van dat lam. Een lam van één jaar oud, in de kracht van het leven, mannelijk, zonder enig gebrek, volkomen. Het volk moet het vier dagen in huis nemen. Iedereen in huis, vader, moeder, kinderen, misschien ook burens, zal kunnen zien: dat lam heeft geen enkel gebrek. Na die vier dagen moet het geslacht worden, tussen twee avonden, tussen de twee fasen van één avond. Met andere woorden: aan het einde van middag. Geen been, geen bot mag gebroken worden. Het moet worden gebraden in zijn geheel, in vuur. En vervolgens moet het gegeten worden. Er mag niets van dat lam verloren gaan. Het lam moet dus vier dagen in huis genomen worden, om samen als gezin na te denken over de geestelijke betekenis van dit lam en om met elkaar te spreken over het plaatsbekledende Godslam, Dat komen zou in de volheid van de tijd, om het geestelijke Israël te verlossen uit het diensthuis van de zonde door de weg van Zijn bloed. Dat lam is een preek in het gezin. Dat lam moet straks de dood in. De kinderen zij er misschien na die vier dagen wel van gaan houden, maar toch moet het de dood in. Dat lam preekt: *Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving* (Hebr.9:22). We hebben allemaal gezondigd en er moet betaald worden door onszelf, of door een ander, want God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede.

Het gebraden lam wordt gegeten *met bittere kruiden*, met bittere saus. Het is een teken van de bitterheid van de verdrukking in Egypte. Maar ook een teken van de bitterheid van de zonde tegen God. Is de zonde voor u al eens bitter geworden? Jongens en meisjes, gaf de zonde weleens verdriet in je hart? Want het Godslam, de Heere Jezus Christus, heeft geen enkele betekenis voor ons als de zonde niet bitter geworden is in ons leven. Het lam wordt gegeten *met ongezuurde broden*, zonder zuurdesem, zonder gist. Gist is in de Bijbel het teken van de zonde. Gist kruipt overal in, gaat door alles heen, overal zijn luchtbelletjes te zien. De zonde doortrekt ons leven en ons bestaan. Ongezuurde, ongegiste broden zijn een teken van de begeerte om heilig voor God te leven en de zonde uit te bannen uit ons leven. Het lam wordt gegeten *met haast*. De mensen moeten het, met hun schoenen aan en met de kleding vastgemaakt, eten. Het is een teken van haast om het diensthuis van de zonde te verlaten.

Gemeente, alles in dit lam wijst heen naar hét Lam. Hier is de bekendmaking van het plan van de zaligheid, zichtbaar en tastbaar voor ieders oog. Namelijk dat Christus Zich in de stille eeuwigheid al heeft gegeven tot een Borg, tot een Offer voor al de Zijnen. Hij heeft Zich gegeven om te voldoen aan de dwingende eis van Gods recht. Hij heeft Zich gegeven als een Lam, volkomen, zonder enig gebrek. Hij was in de kracht van Zijn leven. En zo is Hij geslacht. In Gethsémané drupt het bloedige zweet van Zijn gezicht op de grond, als het uit Zijn aders wordt geperst. Even later drupt het bloed langs Zijn gezicht en langs Zijn rug, door

de doornenkroon en de geselslagen. En op Golgótha stroomt opnieuw dat bloed, uit Zijn handen, uit Zijn voeten en uit Zijn zijde.

Hij heeft als het enige Godslam Zijn leven afgelegd voor Zijn bruidsgemeente.

Dat bloed van het lam, hier bij het Pascha, maar vooral het bloed van hét Lam, is het bloed van verlossing. Het spreekt van plaatsbekleding, van voorbijgaan. Want dat is de betekenis van het woord ‘Pascha’: Ik ga u voorbij, vanwege dat bloed.

Maar, gemeente, bedenk voor uw eigen hart en leven: het is niet genoeg dat u met uw verstand van dit bloed weet. Het is niet genoeg dat u, vol verwondering, voor uzelf daarover nadenkt of daar vol overtuiging of met vrijmoedigheid over spreekt met anderen. Dat bloed moet *toegepast* worden aan uw en mijn hart.

Want dat onschuldige lam werd geslacht. Het bloed van dat lam werd opgevangen in een schaal. Maar het was niet genoeg dat het gezin en wellicht ook de burens daar omheen zouden staan, zouden kijken naar dat bloed en daar vol verwondering over zouden spreken. *Dán* zou de engel des Heeren *niet* voorbijgaan. Nee, dat bloed moest zichtbaar, met takjes van de hysopplant, gestreken worden aan buitenkant van de bovendorpel en van de zijposten van de deur. Dan zou de engel des Heeren voorbijgaan. Dat bloed moest dus toegepast worden, anders had het geen enkel nut.

Het bloed van het Godslam doet u en mij geen enkel nut als het door ons gezien wordt in de schaal van onze verstandelijke overwegingen, als we daar vol verwondering naar kijken, en met elkaar over spreken. Het doet geen enkel nut als het niet toegepast is aan uw en mijn hart. Het moet gestreken worden aan de bovendorpel: tussen het hoofd van de schuldige zondaar en daarboven in de hemel de heilige en rechtvaardige God, als een hartelijke schuldbelijdenis: Heere, ook wij, ja, juist wij, hebben de dood verdiend.

Er staat op de huizen van de Israëlieten niet geschreven: Gaat U ons maar voorbij, wij zijn van de Gereformeerde Gemeente. Wij zijn beter dan de Egyptenaren. Nee, daar staat *met bloed* op de deur geschreven: *Wij zijn verloren!* Wij hebben ook de dood verdiend. En nog veel meer dan de Egyptenaren.

Leg uw hart er eens naast, gemeente. Het bloed van het Lam heeft alleen waarde voor een verloren mens die de dood heeft verdiend en die het vonnis van de Heere waard is geworden. O, wat kan een ontdekte zondaar toch worstelen om dat bloed. Als de Heere in ons leven werkt, kan het zijn dat we het leven in de zonde vaarwelzeggen en de wereld de rug toekeren, en dat we tegen de Heere zeggen, in de diepe overtuiging van ons hart: ‘Heere, heb geduld, ik zal alles betalen. Ik zal U hartelijk liefhebben, HEERE, mijn Sterkte (Ps.18:2). Ik wil U dienen en vrezen.’

U die God vreest, weest u maar eerlijk, daar komt helemaal niets van terecht. De zucht wordt al dieper in het hart: Heere, ik kan mezelf niet bekeren. O, wilt U me toch bekeren, dan zal ik bekeerd zijn. U gaat ervaren dat u hebt gezondigd tegen een goeddoend God, heilig, rechtvaardig en tegelijkertijd goeddoende. U zegt in uw hart: Heere, ik kan voor U niet bestaan. Maar tegelijkertijd ook: Heere, ik kan zonder U niet leven. Ik wil niet zonder U verder door dit leven. Heere, is er nog een weg en een middel om die welverdiende straf te ontgaan en tot genade te komen?

Dit is het antwoord, wat klinkt uit de hemel. God zegt: *Wanneer Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan.*

Luister goed naar wat de Heere zegt. Hij zegt niet: ‘Als Ik uw leven en uw nette gezinnetje zie, als Ik kijk naar uw tranen, als Ik rekening houd met uw liefde en met uw ijver en als Ik luister naar uw innige gebeden en hartelijke zuchtingen in het verborgene, dan zal Ik u voorbijgaan.’ Nee, er staat maar één ding: Als Ik het *bloed* zie.

Wat kan de schuld dan gaan drukken in het leven van hen die God zoeken, staande voor een heilig en rechtvaardig God, Die voldoening eist aan Zijn Goddelijke recht. En we leven onze diepe verlorenheid, onze armoede, onze schuld, onze rechteloosheid, onze onmogelijkheid tot enig goed, onze geneigdheid tot alle kwaad in. En tegelijkertijd leven we ook onze diepe vijandschap en onwil tegen zalig worden uit genade in. Alle hoop op eigen werken ontvalt. En de hoop op onze eigen gerechtigheid glipt ons door de vingers. En de roep uit het hart gaat naar boven: Ik zal mijn Rechter om genade bidden (zoals in Job 9 vers 15).

Wat wordt het bloed van het Lam dan toch kostbaar, dierbaar, onmisbaar in de ogen van zulke schuldverslagen zondaren. Zie Hem in gedachten kruipen in Gethsémané, terwijl het bloedige zweet uit Zijn aders wordt geperst. Hoor Hem bidden in zielenstrijd: *Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker – de drinkbeker van de toorn – toch aan Mij voorbijgaan* (Matth.26:39). Maar hoor ook Zijn liefde, vrijwilligheid en gewilligheid: *Maar niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede* (Luk.22:42).

Zie in gedachten dat Lam Gods staan voor Kajafas, bespot, gesmaad, gehoond, veracht. Zie Hem lopen op weg naar Golgótha, gebukt onder het kruis, gebukt onder de last van de toorn van al de Zijnen, de toorn waaronder zij rechtvaardig hadden moeten verzinken. En zie Hem hangen aan het kruis in diepe duisternis van Zijn Godsverlating: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* (Matth.27:46).

Daar aan het kruis van Golgótha stroomt hét bloed. Daar geldt wat de dichter zingt: Zijn bloed, Zijn tranen – niet onze tranen – maar Zijn tranen en Zijn lijden, zijn dierbaar in Gods oog.

Gemeente, hoe dierbaar is dat bloed van de Heere Jezus Christus in de ogen *van Zijn Vader*. Hier klinkt als het ware de echo, van wat eerder klonk uit de hemel: *Deze is Mijn geliefde Zoon in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb* (Matth. 17: 5). Het is alsof het klinkt: Als U, Mijn Zoon, zó, in deze weg van gehoorzaamheid en lijden, voldoet aan de eisen van het Goddelijke recht, dan zal Ik nooit meer toornen en nooit meer schelden op degenen in wier plaats U wilde staan.

Hoe kostbaar, hoe dierbaar is dit bloed, het bloed van het Lam Gods in de ogen van God de Vader. Hij is volkomen tevreden gesteld door dit bloed, er is volkomen genoeg gedaan. Want dat bloed, die tranen en dat lijden zijn dierbaar in Gods oog.

Hoe kostbaar, hoe onmisbaar en dierbaar is daarom ook dat bloed in de ogen *van ontdekte zondaren*, die buigen onder het oordeel van God: ‘Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis is gans rechtvaardig. Ik zal mijn mond niet meer opendoen, Heere, want U bent rechtvaardig in Uw spreken, U bent rein in Uw richten. Is er nog een weg, is er nog een middel om die welverdiende straf te ontgaan en tot genade te komen? Een weg, waarin U

de eer krijgt die U toekomt en waarin mijn ziel ook weer hersteld kan worden in Uw gunst? Want Heere, ik kan voor U niet bestaan, maar ik kan ook zonder U niet leven.' Zit u zó in de kerk, als een verloren zondaar, die niets meer heeft dan een last van zonde en schuld? Verloren zondaren, roependen, schuldenaars: *Zie, het Lam Gods* (Joh.1:29). Hij stortte Zijn kostbare bloed in plaats van doodschuldige zondaren die gezondigd hebben tegen een heilig, rechtvaardig en een goeddoend God. Dáár is het enige geneesmiddel voor uw hartewond. O, hoe gepast is dat bloed voor een doodschuldig hart. Het is een fontein van bloed, zegt de profeet Zacharia, geopend tegen de zonde en tegen de onreinheid (Zach.13:1). U hebt niet te veel gezondigd. Uw ziel is niet te zwart. U bent ook niet te oud.

Hoe dierbaar is dat bloed in de ogen van God de Vader, Die zegt: Als Ik dat bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan. Hoe onmisbaar is dat bloed, kostbaar in de ogen van gebroken harten, als alle grond ons ontvalt, alle recht ons ontnomen wordt en we staan als een schuldverslagen zondaar voor God.

Zit u zó in de kerk? Dan zeg ik tegen u, vanuit Gods eigen Woord: *Zie, het Lam Gods*. Hij stortte Zijn bloed voor doodschuldigen, misdadigers, opstandelingen, Adamskinderen. O, roep dan toch in uw hart: Ontzondig mij met hysop en mijn ziel, nu gans melaats, zal rein zijn en genezen. Strijk toch, o God, dat bloed aan de posten van mijn hart. Want dat alleen kan mijn schuld voor de hoge, heilige en rechtvaardige God bedekken.

We zingen daar eerst uit Psalm 51, het vierde en het vijfde vers:

*Ontzondig mij met hysop, en mijn ziel,
Nu gans melaats, zal rein zijn en genezen.
Was mij geheel, zo zal ik witter wezen
Dan sneeuw, die vers op 't aardrijk nederviel.
Ai, geef mij weer gewenste zielenvreugde;
Laat uit Uw mond mij stof tot blijdschap horen;
Zo wordt opnieuw 't verbrijzeld hart verheugd,
En in mijn geest de ware rust herboren.*

*Verberg Uw oog van mijn bedreven kwaad,
Waardoor mijn ziel gevoelt de diepste wonden;
Delg, delg toch uit mijn schuld en al mijn zonden,
En spreek mij vrij van mijne gruweldaad,
Herschep mijn hart, en reinig Gij, o HEER',
Die vuile bron van al mijn wanbedrijven;
Vernieuw in mij een vasten geest, en leer
Mij aan Uw dienst oprecht verbonden blijven.*

Gemeente, het bloed van het offerlam, het bloed van hét Lam, Christus, is dierbaar in de ogen van God de Vader en in de ogen van gebroken harten.

De vader van het huisgezin in Israël in het land Gosen slachtte zelf het lam en streek dat bloed op de posten van de deur als een diepe schuldbelijdenis, en als het enige middel om veilig te zijn achter dat bloed.

Het Lam van God, de Heere Jezus Christus, liet Zich vrijwillig slachten. En het is de Heilige Geest, Die door Zijn werk, wat door niemand en niets is tegen te houden, dat bloed Zelf strijkt aan de posten van het hart van allen die God vrezen.

Voor het eerst als God mensen van dood levend maakt in de wedergeboorte. Want we moeten allemaal wederom geboren worden. De apostel Paulus zegt dat we allemaal gewassen moeten worden door het bad der wedergeboorte, in het bloed van het Lam (Tit.3:5).

Als God dat werkt in het leven, dan pas gaan we de schuld van ons leven voelen en worden we zondaar voor God. We vallen de Heere te voet in Zijn veroordeling en gaan onze Rechter om genade bidden. We zeggen dan: ‘Heere, strijk toch alstublieft dat bloed, aan de posten van mijn hart, want ik kan niet zonder.’

Wat een blijde verwondering doorstroomt ons hart en wat een hoop en blijde verwachting, als na al die donkerheid en zielenstrijd de Heilige Geest Zelf licht laat vallen op dit bloed. Als Hij licht laat vallen op wat Jesaja schrijft: *Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de HEERE heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. Toen dezelve – die ongerechtigheid – geëist werd – door het Goddelijke recht – toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open (Jes.53:5,7).*

Hij liet Zich gewillig als een stemmeloos schaap ter slachting leiden. Wat een blijdschap als de Heere licht laat vallen op deze door God Zelf gezonden Zaligmaker, Die de dood wilde ingaan voor doodschuldige zondaren.

Wat een vreugde en wat een verbazing doorstroomt het hart van zoekende zondaren bij het horen van die enkele woorden van het Avondmaalsformulier: Ik voor u, daar u anders de eeuwige dood had moeten sterven. En het klinkt in ons hart: Ja, Amen, Heere, dat is waar. Ik heb het verdiend om de eeuwige dood te sterven. Maar dan dat wonder van vrije genade: Ik voor u. Ik in uw plaats!

Gemeente, troost u met niets minder dan met dít bloed. Want nogmaals, er staat niet: Als Ik uw tranen en uw gebeden zie. Er staat ook niet: Als Ik uw vrede en uw blijdschap zie. Er staat zelfs niet: Als Ik uw geloof zie. Er staat: Als Ik *het bloed* zie, dan alleen zal Ik u voorbijgaan.

U zegt: ‘Ja, moet u eens horen, het is toch wonderlijk gegaan in mijn leven. De mensen hebben het ook gezien, alles is anders geworden. Ik ben anders gaan leven, de zonde heb ik vaarwel gezegd. En op een gegeven moment sprak een gedeelte uit de Bijbel zo tot mijn hart. Het was toch ook wonderlijk, het was Avondmaal en de dominee citeerde ook die tekst. Toen ben ik aangegaan. En ik heb vreugde ervaren en blijdschap in mijn ziel. En nu reis ik getroost...’

Ik stel aan u en ook aan mezelf en aan iedereen in de kerk deze vraag: Hebt u ooit in uw leven *het bloed van het Lam* nodig gekregen?

Leeft u gerust voort, vertroost misschien wel, maar zonder enige waarde te zien in en zonder enige noodzaak te zien van dit bloed voor een doodschuldige zondaar? Er is maar één rustpunt, waarop uw ziel mag en kan rusten voor de eeuwigheid en dat is het bloed van het Lam.

Als u straks staat voor de grote Rechter geldt maar één ding. Dan kunt u niet spreken over uw kerkgang, over uw verbeterde leven, over uw Avondmaalsgang. Ons ambt valt weg. Alles valt weg. Er geldt maar één vraag. Dat is de levensvraag: Bent u, heel persoonlijk, geborgen achter *dit bloed* van het Lam?

Gun uzelf toch geen enkele rust, vóórdát u die vraag met een hartelijk ‘ja’ voor Gods aangezicht kunt en durft beantwoorden.

Ook Gods kinderen hebben het nodig om verder geleid te worden op de weg van het leven. Ze mogen niet rusten op wat ze van de Heere hebben gekregen, voordat ze het zelf uit Zijn mond weten: Ik voor u. *Ik heb al uw zonden achter Mijn rug geworpen. Ik zal nooit meer op u toornen en op u schelden* (zoals Jesaja zegt).

Die voortgang op de weg van het geestelijke leven kan niet anders dan door een weg van voortgaande ontdekking aan onze eigen verlorenheid en schuld. Want die Parel van grote waarde, Die aan alle zijden schittert in Zijn heerlijkheid, de Heere Jezus Christus, de Schoonste van alle mensenkinderen, is alleen maar kostbaar en dierbaar in de ogen van schuldige zondaren. Hij schittert alleen maar tegen de zwarte, tegen de steeds dieper zwart wordende achtergrond van onze doorleefde schuld voor God.

Misschien zegt u bij uzelf: ‘Ja, maar die zekerheid mis ik nog zo. Dat is nu juist waar ik zo mee worstel. De Heere weet dat ik niet kan leven zonder dat bloed. Ik kan voor de Heere niet bestaan zonder die gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. En ik kan ook buiten God en zonder God niet meer door in dit leven. Maar er is zoveel twijfel en zoveel donkerheid in mijn hart.’

Mag ik u dan twee dingen meegeven?

a. In de eerste plaats een raad die al Gods kinderen geldt. Vraag uzelf eens eerlijk tussen God en uw hart af of er reden is voor zoveel blijvende donkerheid, strijd en twijfel. Zijn het zonden die u toch in het verborgene aan de hand houdt? Is het de verwaarlozing van ons gebedsleven? Is het de verwaarlozing van de instellingen van de Heere, van het lezen in de Schrift? Is het onze stille gerustheid, omdat we zo tevreden zijn met alles wat we van de Heere hebben gekregen?

b. Maar in de tweede plaats wil ik u ook de troost in deze geschiedenis niet onthouden, want u moet heel goed lezen. Er staat niet: Als ú het bloed ziet en het zeker weet, dan zal Ik u voorbijgaan. Maar er staat: Als *Ik* het bloed zie, dan zal Ik u voorbijgaan.

Veracht daarom, kinderen van God, de kleinen in de genade nooit. Het kan niet anders dan tot onze grote schade zijn als we dat doen. Want ook de kleinen in de genade zijn geborgen in het bloed van Christus. Maar sta ernaar, wat uzelf betreft, om meer kennis en meer licht te ontvangen over uw eigen schuld, verlorenheid en onwaardigheid. En

tegelijktijd over de kostbaarheid, de dierbaarheid en de onmisbaarheid van het bloed van deze Heere Jezus Christus.

Het bloed werd gestreken aan de bovendorpel en ook aan de zijposten.
De bovendorpel wees op de scheiding (in verticale zin) tussen God en het hart.
De zijposten wezen (in horizontale zin) op de scheiding tussen Israël en Egypte.
Want God had gezegd: Mijn volk zal alleen wonen. Ver bij de wereldse begeerlijkheden en zonden vandaan. Niet: God wat en de wereld wat. Niet: God dienen en stiekem ook de Baäl dienen. Maar van harte zeggen en belijden: ‘Wien heb ik nevens U omhoog? Wat zou mijn hart, wat zou mijn oog op aarde nevens U toch lusten?’ Niets anders!

Het bloed dat zichtbaar was aan de deur, zag ook iedereen die langs de huizen liep. Het was als een belijdenis: *Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den HEERE dienen* (Joz.24:15). Ook dat kan niet in eigen kracht. Ook het bloed aan de zijposten dat scheiding maakt tussen de ons en de wereld, moet gestreken worden door de Heilige Geest. Het leven van heiligmaking is geen werk van ons, maar een werk van God de Heilige Geest, Die het uit Christus neemt en ons krachten geeft om die te doen uit dankbaarheid.

Dat is geen excuus voor een slordig en zondig leven. Het is een reden te meer voor allen die God vrezen om te zuchten en te blijven zuchten om dát bloed.

Gemeente, ik ben begonnen met u te wijzen op een grote tegenstelling en ik wil dat tot slot nogmaals doen:

Er was een grote tegenstelling tussen Egypte en Israël. Daar de dood. Hier het leven. Maar er lag ook een hele grote tegenstelling in Israël zelf. Er waren er die in het geloof hebben gezien op dat bloed aan de bovendorpel en aan de zijposten. Maar heel veel mensen ook niet. Heel veel mensen gaan straks de Rode Zee door, maar niet in geloof. Heel veel mensen zijn omgekomen in de woestijn, in en vanwege hun ongeloof.

Het bloed was gestreken aan de bovenkant en aan de zijposten. Niet op de drempel.

Het was geen bloed om overheen te stappen, om te verachten, om te vertrappen.

Toch kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat er binnen de kerk heel veel mensen zijn, die dit bloed van het Lam verachten en vertrappen.

Leg uw hart er nog eens naast, gemeente. Veracht u het bloed van Christus.

Kijk eens in uw hart. Hebt u nooit last van uw zondekwaal? De wet beukt op u, maar u geeft geen krimp. Er zijn negen plagen geweest en u denkt bij uzelf: Nou, de tiende keer zal ook wel loslopen.

U veracht het bloed van het Lam. U stapt er overheen en u trapt erop.

Sommigen vertrappen letterlijk het bloed. Misschien hebt u wel indrukken van dood en eeuwigheid gehad in uw leven. Misschien hebt u iets zien schitteren van de waarde van dat bloed. En toch..., toch bent u doorgedaan op het pad van uw zonde en eigengerechtigheid. *O, waarom veracht u de rijkdom van Gods goedertierenheid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid, niet wetende dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt? Maar naar uw hardigheid en onbekeerlijk hart vergadert gij uzelf*

toorn als een schat in den dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel van God (zoals in Romeinen 4 vers 4 en 5 staat). Waarom veracht u de rijkdom van Gods goedertierenheid en het bloed van het Lam?

Onze *zondelast* maakt ons tot geschikte voorwerpen van de eeuwige rampzaligheid. Maar *het verachten en het vertrappen* van het bloed van het Lam zal ons werpen in de allerdiepste(!) diepte van de eeuwige Godverlating. *Als u Zijn stem dan heden hoort, verhardt u niet opnieuw, maar laat u leiden.*

En bedenk: Dit bloed is niet alleen kostbaar, dierbaar en onmisbaar in de ogen van schuldverslagen zondaren, maar dit bloed is ook algenoegzaam. Er is geen zondaar onder ons te hard, te koud, te oud, te jong, te ongevoelig. Niemand heeft te zwaar gezondigd, niemand heeft te veel gezondigd. Het kan voor u allemaal.

Wie u ook bent, weet en geloof: de Rechter, de engel des verderfs, staat voor uw deur. Zonder het bloed zal het zwaard van God u treffen. Maar onder het bloed geldt: *De hitte van Gods gramschap is geblust*. Want het zwaard van Gods recht heeft gestoken in de zijde van Zijn enig geliefde Zoon.

Dit is het ene nodige in leven en in sterven, dat God Zelf met hysop, door het werk van Zijn Heilige Geest, het bloed strijkt aan de posten van uw en mijn hart. Opdat we verlost worden, zoals de apostel Petrus zegt, niet door vergankelijke dingen, zilver of goud - niet door onze werken - maar door het dierbare bloed van Christus als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam (1Petr.1:18,19).

Amen.

Slotpsalm: Psalm 95:4

Want Hij is onze God, en wij
Zijn 't volk van Zijne heerschappij,
De schapen, die Zijn hand wil weiden;
Zo gij Zijn stem dan heden hoort,
Gelooft Zijn heil- en troostrijk woord;
Verhardt u niet, maar laat u leiden.

Bron: *Prekenweb (enigszins gewijzigd)*

